

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתלב

ערב שבת קודש פ' נשא, ח' סיון ה'תש"ע

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיללי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ח שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

הרב החסיד אי"א נו"נ

עוסק בצ"צ באמונה

הת' מוה"ר אברהם

ב"ר יצחק אייזיק הלוי ז"ל

לויטנסקי

מבחירי תלמידי ישיבת תו"ת ליובאוויטש

מקושר בלב ונפש לכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

ושלוחו במשך ארבעים שנה

רב ומשפיע לאנ"ש ושלוחים בקצוי תבל

מילא שליחותו בשמחה ובאהבת ישראל חסידותי

מתוך מסירת נפש

בבית חב"ד שמחה מניקא

ובמיוחד בפעולות שיעורי לימוד הדת

חינוך ילדי ישראל וקעמפ גן ישראל

עסק רבות במבצעי כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

ובהקמת וביסוס הרבה מוסדות חב"ד

ובהבאת שלום בין אדם לחבירו ובין איש לאשתו

אוהב ואהוב

ורבים השיב מעון

העמיד דור ישרים יבורך

שלוחי וחסידי כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

נפטר ביום ראשון לסדר בהעלותך את הנרות

עשירי לחודש סיון ה'תשס"ז

ת' נ' צ' ב' ה'

(מנוסח המצבה)

*

נדפס ע"י משפחתו שיחיו

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי' לייב ז"ל חוב' פאולין רות ב"ר יצחק עיה
ולענין ר' יוסף ארי' לייב ב"ר משה באר חוב' סרת חשא ב"ר נטע אורי עיה ולענין ר' מאיר ב"ר צבי עיה שנאל
והקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

מלכי אומות העולם מתגרים בזה בזה / משיחת ש"פ נשא התנשא

8 זמן הגאולה

מה עושים בגלות?! / פ' השבוע באור הגאולה

11 וילחום מלחמת ה' - וינצח

איך כן לא "הסכם" ולא "שלום"! / שיחות בעניני שלימות העם והארץ

14 כתב יד קודש

פסוק במשנה תורה שמשנה מפי עצמו אמרה / צילום מהגהת הרבי למאמר דא"ח

קונטרס זה מוקדש לעילוי נשמת
האשה מרת **צילה** ב"ר **יואל** ע"ה **בליניצקי**
נפטרה ביום יו"ד סיון ה'תשס"ט
ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

לזכות

הרה"ת ר' **מנחם מענדל הלוי** וזוג' מרת **נחמה פייגא** שיחיו
וילדיהם: **שולמית** ובעלה הרה"ת **דוד הלוי** ובניהם: **נתן הלוי** ו**יוסף יצחק הלוי** ש' **לאבקובסקי**
מאיר שלמה הלוי, **חנה שרה**, **לוי יצחק הלוי** ו**חיה מוסיא** שיחיו שגלוב

בס"ד. יום ב' דחג השבועות, ה'תשפ"ו.
אחה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו, ומבאר רבינו חזקן בספר התניא דענין זה ח"י בשעת
מתן תורה, דאז ח"י תגילוי ראהה הראת לדעת גו', כחורת אדמו"ר הקטן אחה דו עצמות א"ס ב"ה
הראת דו חקטס ידך בשוויון לדעת זו מען זקל ידך ורוסן, כי ח"י הוא האלקים אין עוד מלבדו, שוהם ב'
אופני תעניי השגה כהשגות אלקות, הא' הוא ההשגת דח"י' ואלקים כולא ח"י חב' הוא ההשגת דאין עוד
מלבדו, **משכח** ומבאר כתניא שם, שבשעת מ"ח ח"י גילוי זה (דעצפ"ה וכו') באופן דחראת (ומוסרף) ממש
בראי' חושית. ומפסיד כתניא שם, דלכן ח"י (ישראל) בכלים במציאות ממש כמאר"ל שכל כל דבור הדבור
סרחא נשמתו כו' אלא שהחזירה הקב"ה לחן ככל שעמיד לחיות בו את המתים, וכדאיתא בגמרא שם שוהו

ב. בסוף סעיף ד - לכאורה בתחילת הענין משמע שכח"י סל דחורה הוא אתעד"ע מצ"ע.

ובסיום הענין איתא שזה נמשך ע"י לימוד הנגלה (ותלמודו בידו). ולכן אולי כדאי

להוסיף הערה:

41 • כי גם בח"י האתעד"ע שלמעשה מאתעד"ת - אינה שורה ומתגלה אלא כשיש

שלימות במעשה התחזונים כו" (לשון הלכות ש"ח ש' שבהערה 29). ובלשון חזקן ח"ג

צ.ב.) **לא שריא אלא באחר שלים.** *אשר לא יאמר אדם כי יצא מן הארץ ויאמר כי יצא מן הארץ*

אשר לא יאמר אדם כי יצא מן הארץ ויאמר כי יצא מן הארץ

פסוק במשנה תורה שמושה מפי עצמו אמרה

בבואנו מחג השבועות זמן מתן תורתנו, הבאנו בזה ב' צילומים (מוקטנים) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על מאמר ד"ה אתה הראת גו' שנאמר ביום ב' דחג השבועות ה'תשמ"ו (נדפס בסה"מ מלוקט ח"א ע' תנז ואילך)

פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

צילום א': כ"ק אד"ש מה"מ הוסיף בתחלת המאמר: **פסוק במשנה תורה (שמושה מפי עצמו אמרה).**

צילום ב': כ"ק אד"ש מה"מ כתב בסוף ההערה: **ועצ"ע דהא טל לא מיעצר במי אלי'.**

מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת יה"ד שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה נדבת בנס - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

המדור "זמן הגאולה" מוקדש לזכות ר' יעקב מיכאל הלוי בן עלקא וזוג' מרת אסתר בת בלומה גוטה שיחיו וילדיהם: מיכל, נחמה, יוסף יצחק הלוי, חנה ומנחם מענדל הלוי שיחיו גינזבורג ולזכות זקניהם: מרת עלקה תחי' בת רייזל ומרת בלומה גוטה תחי' בת נחה לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש

המשך היומן מעמוד 7:

אח"כ חילק לכמה שהגיעו ברגע האחרון. כשסיים כיסה את הכוס בתחתית, ואחזה ביד ימינו הק', ביד שמאלו הק' אחז את הסידור, והחל לנגן "כי בשמחה" כשהוא מעודד את השירה בידיו הק'.

החלוקה הסתיימה בשעה 12:10.

מספר דקות לאחר-מכן יצא כ"ק אדמו"ר שליטא לקידוש לבנה. כ"ק אדמו"ר שליט"א אמר "שלוש עליכם" להרה"ח ר' מאיר הארליג שי', להמזכיר הרב יהודה לייב גרונו שי', ולהרה"ח ר' יהודה מיכאל צירקינד שי'. לבסוף נענע כ"ק אדמו"ר שליט"א את הציציות ג"פ, הכריז "א גוטן וואך, א גוטן חודש" ופנה לחדרו הק', כשהוא מעודד בחזקה את השירה.

הקהל שנכח ב-770 הוסיף לרקוד ולהתוועד שעות ארוכות, בשל הגילויים הנפלאים שזכינו להם ביום זה, שבודאי - ע"פ הרגשת הנוכחים - מהווים הכנה להגילויים של הגאולה האמיתית והשלימה.

מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה

ע"פ כל הסימנים שבדברי חז"ל אודות אחרית הימים, דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה • מתחיל מה"נכלאות" שכבר ראו (נוסף על אלה שיראו בעתיד, "אראנו") בפועל ובגלוי לעיני כל העמים בשנה זו, שבהם נתקיימו דברי הילקוט שמעוני: "שנה שמלך המשיח נגלה בו כל מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה, מלך פרס כו' מלך ערבי כו', ואומר להם (הקב"ה לישראל) בני אל תתיראו, כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם. . הגיע זמן גאולתכם" • מאז (ובפרט בחודש ניסן, חודש הגאולה) עומדים כבר "בשעה שמלך המשיח בא. . ומשמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם" • משיחת ש"פ נשא, י"ב סיון ה'תנש"א - מוגה

א. ובכל זה ניתוסף עילוי מיוחד והדגשה מיוחדת בשבת שלאחרי מ"ת, שבת פרשת נשא, בשנה זו:

ובהקדים המדובר כמ"פ שע"פ כל הסימנים שבדברי חז"ל אודות אחרית הימים (נוסף על ההודעה הכללית בזמן הגמרא ש"כלו כל הקיצין¹), דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה, כפי שהעיד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו - בקשר ובשייכות להכרזתו הידועה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה"² - שבימיו (לפני עשרות שנים) סיימו כל עניני העבודה,

וצריכים רק "לצחצח הכפתורים"³ ולעמוד הכן לקבלת פני משיח צדקנו⁴, ועאכו"כ לאחרי ריבוי העבודה דהפצת התורה והיהדות והמעיינות חוצה מאז ועד עתה, כולל ובמיוחד השלימות דארבעים שנה (לאחרי הסתלקותו) ש"קאי איניש אדעתי דרבי⁵, "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"⁶ - בודאי ובודאי שסיימו גם "לצחצח הכפתורים", ועומדים הכן לקבלת פני משיח צדקנו.

וענין זה מודגש ביותר וביותר בשנה זו -

(3) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(4) ראה "היום יום" ט"ו טבת. ובכ"מ.

(5) ע"ז ה, רע"ב.

(6) תבוא כט, ג.

(1) סנהדרין צז, ב.

(2) "קול קורא" בהקריאה והקדושה דשנת תש"א-ג "אג"ק שלו ח"ה ע' שסא ואילך. שעז ואילך. תח ואילך. ח"ז ע' תל ואילך). ועוד.

שנת ה'תנש"א, שסימנה מרומז בפסוק⁷ "תנשא מלכותו" (דקאי על דוד ושלמה⁸, שמלך המשיח הוא מזרעם⁹) בכל העולם כולו, והר"ת שלה "הי' תהי' שנת אראנו נפלאות", "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹⁰ – מתחיל מה"נפלאות" שכבר ראו (נוסף על אלה שיראו בעתיד, "אראנו") בפועל ובגלוי לעיני כל העמים בשנה זו, שבהם נתקיימו דברי הילקוט שמעוני¹¹: "שנה שמלך המשיח נגלה בו כל מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה, מלך פרס כו' מלך ערבי כו', ואומר להם (הקב"ה לישראל) בני אל תתיראו, כל מה שעשית לא עשית לא בשבילכם. הגיע זמן גאולתכם", ומאז (ובפרט בחודש ניסן, חודש הגאולה) עומדים כבר "בשעה שמלך המשיח בא ("הנה זה בא")... ומשמיע להם לישראל ואומר עונים הגיע זמן גאולתכם".

ובפרט בעמדתו בזמן מ"ת וימי התשלומין שלו, כדאיתא בספרים¹² בהרמז במאורז¹³ "הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכס", ש"עצרת... הוא זמן המוכשר לעת רצון להתפלל לקרב קץ הגאולה... דבעינן לשון אם תבעינן בעו, והוא לשון תפלה ובקשה, נמי לכס גימטריא¹⁴ קץ, היינו, שאז זמן המוכשר להתפלל שיתקרב קץ הגאולה", "קץ הימים" וקץ הימין¹⁵, ובעמדתו בשבת שלאחרי ה"קץ" דעצרת, שבת פרשת נשא, "נשא" (ר"ת שנת

- 7) בלק כד, ז.
- 8) פרש"י עה"פ.
- 9) סהמ"צ להרמב"ם מ"ת שסב. פיה"מ ר"פ חלק יסוד הי"ב. אגרת תימן.
- 10) מיכה ז, טו.
- 11) ישע"י רמז נצט.

12) ספר מאמר מרדכי עמ"ס פסחים להרה"צ כו' הר"ר מרדכי מנדבורנא (סיגעט, תר"ס).

13) פסחים סח, ב.

14) א' מאופני הלימוד בתורה, כפי שמצינו בדין נזירות שבפרשתנו ש"סתם נזירות ל' יום... אמר קרא קדוש יהי, יהי בגימטריא תלתין הוו" (נזיר ה, א).

אראנו נפלאות) שב"תנשא" – ה"ז הזמן הכי מוכשר להחידוש ד"תורה חדשה מאתי תצא", ו"השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עושה" – לא רק בלשון עתיד אלא בלשון הווה, ועד שברגע שלאח"ז נעשה כבר בלשון עבר, כיון ש"הנה זה בא", וכבר בא.

[והדגשה יתירה בענין זה – בעריכת התוועדות¹⁶ מיוחדת (שלא ע"ד הרגיל) דכו"כ מישראל בזמן "רעוא דרעוין", השייך ביותר לגאולה האמיתית והשלימה¹⁷ (כנ"ל סי"ב¹⁷), ובאופן של סעודה ממש, ובברכת המזון¹⁸ (אפילו על אכילה שאין בה שיעור שביעה¹⁹)

15) ראה אוה"ת ר"פ מקץ. וש"נ.

16) כידוע ה"פתקא אשר משמי שמיא נחיתא" בגודל מעלתה של התוועדות חסידית, שבכחה לפעול יותר מפעולתו של מלאך מיכאל שרם של ישראל (אג"ק אדמו"ר מהור"י צ"ח ג' ע' תיג).

17) ולהעיר מהשייכות למזמור צדי"ק בתהלים (המזמור דשנה זו), שסיומו וחותרו "ויהי נועם גו' ומעשה ידינו כוננהו" (שתוכנו השראת השכינה במשכן, ועד לתכלית השלימות שבה בביהמ"ק השלישי - ש"נועם" ה"וע התענוג (רעוא דרעוין), שאין למעלה ממנו, ונמשך וחודר עד למטה ב"מעשה ידינו".

[17*] הערת המו"ל: בסה"ש תנש"א ח"ב ע' 4-593]

18) לאחר הקדמת ניגוני רבותינו נשיאינו (נשיאי תורת החסידות שעל ידי הפצתה חוצה קא אתי מר דא מלכא משיחא) – הבעש"ט, המגיד, אדמו"ר הזקן, אדמו"ר האמצעי, הצמח-צדק*, אדמו"ר מהר"ש, אדמו"ר מהורש"ב וכו"מ מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו** – תשעה*** ניגונים שבהם מסיימים קץ הגלות, ובאים לניגון העשירי, שירה העשירית דמלך המשיח.

19) עע"ז"נ בברכת כהנים שבפרשתנו (ו, כו) "ישא ה' פניו אליך", "וכי לא אשאל פנים לישראל שכתבתי להם בתורה ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך, והם מדקדקים על עצמם עד כזית ועד כביצה" (ברכות כ, ב. וראה לקו"ת פרשתנו כו, סע"א ואילך).

(* שבי' שמותיו - "צמח" ו"צדק" (בגימטריא מנחס מענדל) הם שמותיו של המלך המשיח.

(** שבי' שמותיו - "יוסף" ו"יצחק" - קשורים עם הגאולה. (***) ששת הניגונים של נשיאי חב"ד, מאדמו"ר הזקן עד אדמו"ר מהור"י צ"ח, וניגון שלש תנועות (דהבעש"ט, המגיד ואדמו"ר הזקן) שנחשב לג' ניגונים (המו"ל).

ישנו החלק ביישום ההסכמים שבו מאבדים את הריבונות, כי הדבר עובר ונמצא עתה ברשותו של הצד שכנגד, וזהו כאשר מוסרים שטח, ובמיוחד כאשר מוסרים שטח שעל הגבול, כמדובר ריבוי פעמים הפס"ד בשו"ע... שזהו מזוית הראי' של ההלכה, ובנוסף לזה... צריך לשאול את המומחה לעניני פיקוח נפש,

ועוד נוסף לזה המדובר פה, שבדרך הטבע, אין בידו לחזור מזה, שמסרו את החלק הכי גדול ממדבר סיני,

מסרו את אבו-רודס, שמשם באו מקורות הנפט עבור היישוב, שהדין בתורה הוא ש"אין סומכים על הנס", וע"פ דרכי הטבע צריך יהודי, וצריכים בקיבוץ של יהודים, להשתדל לדאוג לכל הצטרפויותיהם באופן ד"בכל מלאכתך אשר תעשה".... ועאכו"כ שלא צריך להרוס ולהחריב את מה ש"ברכך ה' אלקיך", הקב"ה נתן לו זה, ולאחמ"כ בא פב"פ וצוה – וכן עשו בפועל – למסור את זה בחזרה!

זהו דבר אשר בדרך הטבע אי-אפשר למשוך חזרה, זה לא "נייר" בלבד אשר למחרת יתחרט מזה, אלא כבר נמצאים שם אלו שלא נותנים לגשת ומשתמשים בשטח זה ומקורות אלו לתכליתם ולמטרתם ולכוונתם הם.

אשר מכ"ז מובן שמה שקוראים לזה בשם "הסכם השלום" – הוא לא ענין של "שלום", אלא זהו "הסכם הנסיגה"! מיום ליום נסוגים אחור!

(קטעים משיחת מוצאי ש"פ במדבר, מבה"ח וער"ח סיון ה'תשל"ט - בלתי מוגה)

המדור מוקדש

לעילוי נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ד ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזוה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים" ולע"ג זוגתו הרבנית חנה חי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג יה"ד שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

המדור "דבר מלכות" מוקדש לזכות

הרה"ת אורי אהרן יואל בן מינדל זוג' בת"ה רות בת שרה שיחיו וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחיו ולזכות דוד יעקב בן מינדל שי, מיכאל נחמיה בן חוה אסתר זוג' רחל יפה בת מינדל שיחיו ולזכות שושנה חסיה בת מינדל שתחי' ולזכות הרה"ת אפרים יונה בן פאולין רות זוג' רייזל פרומה בת חי' רחל שיחיו ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומה שי' ולזכות חי' רחל בת שפרנצא שתחי', ולזכות צבי בן חי' רחל שי'

הוא יותר חלש.

בנידון דידן:

העובדה היא, שצד אחד (המצרים) קיבל הכל, והצד השני (היהודים) לא קיבל כלום!
העובדה היא, שבמשך השנתיים שעברו מתחלת המשא-ומתן, צד אחד לא הפסיק
מלקבל, ומזמן לזמן נתנו "עוד קצת" ו"עוד קצת", והצד השני קיבל רק הבטחות בדיבור.

[. .] וישנם בזה שלשה שלבים: א) השלב של עולם הדיבור, ב) השלב במעשה שאפשר
לבטלו יותר מאוחר, ג) השלב במעשה שממנו אי-אפשר להתחרט.

ובכל שלבים אלו רואים שצד אחד מקבל הכל, והצד השני אינו מקבל כלום.

ובפרטיות יותר:

א) בענין השלום שבדיבור:

רואים בפועל (לא רק שאפשר לשער זאת מצד השקפת העולם, ע"פ "חקירה", אלא
רואים בפועל) שצד אחד (המצרים) מתנהג באופן ד"אומר ואינו עושה", "גוזר ואינו מקיים",
וכל הפרטים הכרוכים בזה שאין כאן המקום למנותם. ומזה מובן איך הוא מתנהג בדברים
שלא היתה בהם לא "אמירה" ולא "גזירה".

אפי' בהבטחות שבדיבור ג"כ לא ה' באופן ד"הולך ומוסיף", אלא ההיפך מזה – "הולך
ופוחת", אפי' בהבטחות התחילו (המצרים) לקמץ מה שיותר [זהו דבר הגלוי לכל, וכבר אינו
סוד].

במה מתבטא ההסכם בדיבור (שבא לאחרי כל סיבוב של המו"מ), שחתמו על נייר,
שמעצם "חתימה" כבר יודעים על ה"תוקף", "תוכן" ו"נצחיות" (ערך) ההסכם. וההוכחה
על זה היא מה"ניירות" גופא: כאשר משוים הנייר הראשון עם האחרון, ועם הנייר שיוצא
מחר או מחרתיים או מחר לאחר זמן – רואים שאין כל ממשות בהתייביות (הן שהוא
חתום ע"י אחד והן ע"י כמה), כי אין מסמך אחד דומה להשני, זהו הצד השווה שבכולם –
שתמיד נמצא בהם שינויים.

וכל זה למרות שכבר חתמו, ובמעמד עדים, ולאחמ"כ התנשקו, ואח"כ ערכו "באנקעט",
שמחה מפוארת, עד ש"ותבקע הארץ לקולם"... ועכ"ז לא מתביישים בזה: אותו החותם,
אותם התנאים ואותם נימוקים, ולמרות כל זה משנים פרט מסויים, משנים כלל, משנים
כמה פרטים, משנים כמה דברים כלליים...

ב) המעשה שאפשר לבטלו יותר מאוחר:

כשנופל לצד השני רעיון, ולמחרת בבוקר (או באותו יום בשעה מאוחרת יותר) הוא יכול
לבטל את המעשה שנעשה.

ואפי' מעשה זה שהצד שכנגד לכאורה עשה, והוא – מה שלשעה קלה פונה הצבא
ממקום פלוני, או שהכסף פונה למקום פלוני – כבר ראו בעבר, שאח"כ, כשעלתה לו מחשבה
אחרת, ובעיקר "תקוה" אחרת (או ליתר דיוק: איבד את תקותו), שיותר לא יכולים לקבל
בדרך אחרת – אזי ביטלו את המעשה.

ואח"כ ישנו חלק המעשה שממנו אי-אפשר לחזור:

על "כוס של ברכה"²⁰, שקשור עם הגאולה
האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, כפי
שמצינו בגמרא²¹ בנוגע לכוס של ברכה בסיום
הסעודה דלעתיד לבוא²²: "נותנין²³ לו
לאברהם אבינו כוס של ברכה לברך, ואומר
להן איני מברך וכו', ואמר לו לדוד טול וברך,
ואומר להן אני אברך ולי נאה לברך, שנאמר²⁴
כוס ישועות אשר ובשם ה' אקרא", "כסא²⁵
דדוד לעלמא דאתי מאתן ועשרין וחד לוגא
מחזיק, שנאמר²⁶ כוסי רוי', בגימטריא הכי
הוי"²⁷].

ב. והמעשה הוא העיקר²⁸:

20) להעיר ש"יש אומרים שברמה"ז טעונה כוס
אפילו ביחיד" (שו"ע אדה"ז או"ח ר"ס קפב),
ועאכ"כ בשלשה שמזמנים יחד, ועאכ"כ בעשרה
(ומעשרה ולמעלה אפילו אלף או ריבוא) שמזכירים
השם ("ברך אלקינו") בברכת הזימון (שם סקצ"ב
ס"ג).

21) ובפרט ע"פ מ"ש בזהר (ח"ב קצ** רע"א)
"אע"ג דנשים וקטנים פטורין מן המצוות בכוס דברכה
הכל חייבין, ובלבד דידעון למאן מברכין, ודא היא
ונהרו אליו כל הגוים" - "כמ"ש לפני"ז (קפט, סע"ב)
שהפסוק (ישעי' ב, ב) "והי' באחרית הימים נכון יהי'
הר בית ה' בראש ההרים ונשא מגבעות ונהרו אליו כל
הגוים" קאי על כוס של ברכה (וראה לקוטי לוי"צ
לזח"ב ע' קלו ואילך).

22) ומעיין ודוגמא לזה בזמן הזה - סעודה שלישית
דשבת (ראה לקו"ש חכ"א ע' 84 ואילך).

23) פסחים קיט, ב.

24) תהלים קטז, יג.

25) יומא עו, א.

26) תהלים כג, ה.

27) ובהמשך לזה (לאחרי תפלת ערבית, הבדלה
וחלוקת כוס של ברכה) - קידוש לבנה, "שהם עתידיים
להתחדש כמותה" (סנהדרין מב, א) בגאולה האמיתית
והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא; וסעודת מלוה מלכה
- "סעודתא דדוד מלכא משיחא" (סידור האריז"ל
במקומו. ועוד).

28) אבות פ"א מ"ז (בגימט' טוב) - שלומדים
בשבת זה.

(* "אבל מנהג העולם שלא לברך על הכוס כלל ביחיד, ונכון
מנהג זה ע"ד הקבלה" (שם).

(** אולי י"ל אותיות "קץ" - באזרחית הימים".

כיון שיום השבת שלאחרי זמן מתן תורה,
פרשת נשא, דשנת אראנו נפלאות, הוא הזמן
הכי מוכשר ומסוגל להתגלות ד"תורה חדשה
מאתי תצא" – מובן שההוראה למעשה בפועל
שהזמן גרמא היא בהכנה (מעין ודוגמא
ומביאה בפועל ממש) לקיום היעוד "תורה
חדשה מאתי תצא".

ובפשטות – התחדשות והוספה בלימוד
התורה מתוך חיות ותענוג עד שמחדש
חידושים בתורה, הן בנוגע לעצמו, והן בנוגע
להפעולה על הזולת, "העמידו תלמידים
הרבה", כידוע ש"כל איש ישראל יכול לגלות
תעלומות חכמה ולחדש שכל חדש בתורה, הן
באגדות הן בנגלה הן בנסתר, כפי בחי' שורש
נשמתו, ומחוייב בדבר"²⁹, כולל ובמיוחד –
התחדשות והוספה בלימוד והפצת פנימיות
התורה שנתגלתה בתורת החסידות, מעין
ודוגמא ו"טעימה" מתורתו של משיח
("טועמי' חיים זכר"³⁰), שלכן עי"ז מזרזים
וממהרים ופועלים ביאת דוד מלכא משיחא³¹.

וכדאי ונכון ביותר שכאו"י יקבל על עצמו
שנוסף על אמירת פרקי אבות ("מילי
דחסידותא"³²) בכל שבת משבתות הקיץ,
יוסיף וילמד בעיון משנה אחת (לכל הפחות)
עם הפירושים דמפרשי המשנה, כל חד לפום
שיעורא דילי'.

ויה"ד שמהדיבור וקבלת החלטה טובה
בהנ"ל נבוא תיכף ומיד להתגלות ד"תורה
חדשה מאתי תצא", בגאולה האמיתית
והשלימה ע"י משיח צדקנו,

ו"משה (ש"ק"בל תורה מסיני") ואהרן
(שידליק המנורה בבית המקדש) עמהם",
והבעש"ט וכל רבותינו נשיאינו עד לכ"ק מו"ח

29) תניא אגה"ק סכ"ו (קמה, א).

30) ראה לקו"ש ח"כ ע' 173. וש"נ.

31) אגה"ק דהבעש"ט - כש"ט בתחלתו.

32) ראה ב"ק ל, א.

אדמו"ר עמהם³³, ביחד עם כל צדיקי ונשיאי ישראל וכל בני ישראל ("ועמך כולם צדיקים") בדורות שלפני-זה, ש"הקיצו ורננו שוכני עפר"³⁴, ביחד עם כל בני ישראל שבדורנו זה, נשמות בגופים ללא הפסק בינתיים, וכולם יחדיו שומעים ה"תורה חדשה (ש)מאתי תצא", בארצנו הקדושה, בירושלים

(33) ראה יומא ה, ב. תוד"ה אחד - פסחים קיד, טע"ב.
(34) ישעיה' כו, יט.

עיר הקודש, בהר הקודש, בבית המקדש ובקדש הקדשים - "מעל הכפורת אשר על ארון העדות מבין שני הכרובים"³⁵.

ועוד והוא העיקר - תיכף ומיד, "מיד" ר"ת משה ישראל (הבעש"ט, שכשיפוצו מעינותיו חוצה קא אתי מר) דוד מלכא משיחא, וכפשוטו ממש, באופן של ממשות, למטה מעשרה טפחים, ממש ממש.

(35) סיום וחותם פרשתנו.

בקשר עם התועדות מיוחדת ומפתיעה זו של כ"ק אד"ש מה"מ בש"פ נשא ה'תנש"א בשעת רעוא דרעוין, הבאנו קטעים מגליון "בית חיינו" מס' 90

בשעה 8:10 לערך (מס' דקות לפני השקיעה) הופיע, לפתע, כ"ק אדמו"ר שליט"א בפתח ביהמ"ד הגדול למטה, כשהוא אוחז ביד ימינו את סידורו וביד שמאלו ספל מים ומגבת, וצעד לעבר מזרח ביהכנ"ס. פני כ"ק אדמו"ר שליט"א היו רציניות ביותר.

מעט הבחורים שהיו באותה עת בביהמ"ד התאוששו במהרה מהתדהמה הראשונית, ומיהרו לצעוד בעקבות כ"ק אדמו"ר שליט"א.

כשהגיע כ"ק אדמו"ר שליט"א סמוך לארון הקודש, הניח את הספל על הבימה, וביקש קערה לנטילת-ידיים. הקערה הובאה מיד, והרבי שליט"א נטל את ידי ותיישב על כסאו (שהובא בינתיים).

בינתיים הוזעק המזכיר הריב"ק שי', והוא הגיע מיד כשבידו חלה שהביא עמו מהקומה העליונה. לאחר-מכן אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א למזכיר הריב"ק שי' שברצונו לעלות אל בימתו, כדי שהקהל יוכל לשמוע ולראות. הרבי שליט"א עלה לבימה, התיישב סמוך למדרגות כשפניו לכיוון צפון-מערב, לעבר הקהל, כשהוא מניח את סידורו על פינת מעקה המדרגות.

הקהל שהיה במקום כלל את התמימים ואנ"ש שהיו באותה עת בביהמ"ד הגדול והקטן ובאזור הסמוך ל-770 - כ-100 איש. הקהל מילא בעיקר את המקום שלפני ארון הקודש, לצפון הבימה, וכן את הבימה עצמה - במרחק מה ממקום ישיבת כ"ק אד"ש. ניתן היה למשש את הציפיה הדרוכה שאחזה בקהל לקראת העומד להתרחש אחרי כניסתו של הרבי שליט"א בצורה כה פתאומית.

כ"ק אדמו"ר שליט"א הורה לנגן "בני היכלא", ואף שר בעצמו עם הציבור מתוך סידור הק'. כשהפסיקו את הנגינה שאל הרבי שליט"א את המזכיר הריב"ק שי' אם סיים הקהל את כל הנגינה, המזכיר ענה שלא, והרבי סימן שיסיימו את הנגינה.

לאחר-מכן פתח כ"ק אדמו"ר שליט"א באמירת שיחה, שארכה כחצי שעה. בתוך השיחה הורה הרבי שליט"א "לנגן את ניוני רבותינו נשיאינו (ופירט את שמות כל הנשיאים) עד נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר, שעד אז כבר נצא ודאי מן הגלות" (ראה לעיל בהשיחה).

במשך השיחה התפשטה השמועה בשכונה, ומאות אנשים הגיעו מכל הכיוונים ל-770. מרגע לרגע הלך והתמלא ביהכנ"ס במהירות עצומה, כשכא"ו"א מנסה להתקרב ככל יכולתו ל"מזרח", לזכות לראות ולשמוע ככל האפשר. במהירות נוצרו "פירמידות" מכל הכיוונים, והלחץ היה עצום...

אין כאן לא "הסכם" ולא "שלום"!

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

כמדובר כמה פעמים, הבחינה לכל דבר היא ה"בכ"ן והמעשה שבדבר - וכפי שכל אחד מודה, עד שאפילו העולם מלשון העלם והסתר גם מודה, שהבחינה על רפואה (אם היא רפואה נכונה, או שחס-ושלום היא לא רפואה אלא להיפך) - היא, כשרואים את התוצאות בפועל: שזה שהוזקק לרפואה - הבריא,

ועל-דרך-זה בשאר ענינים, עד לרפואות הנפש - אשר זו (רפואת הנפש) היא התועלת והבחינה של 'מוסר' ו"חסידות", כפי שהסבירו רבותינו נשיאינו - שה"בכ"ן היא הבחינה אם הוא אכן למד - והאם זה לימד אותו - כדבעי, שה"בכ"ן היינו שהוא בירר את מידותיו הטבעיים, או שעכ"פ הולך הוא בכיוון זה וגם כבר נראה במעשה בפועל.

בחינה זו היא גם בענין ה"שלום" [כמדובר לעיל (בהתועדות) בענין 'ונתתי שלום בארץ' הנאמר בתורה, שעתה מדברים על ענין ה"שלום" גם ה"רשות הרבים" שמחוץ לרשות התורה], שצריך להסתכל על פעולת ה"שלום" במעשה בפועל.

שישנם כאלו, שרחמנא ליצלן "מהם ומהמונם", שעורכים "שמחות" וחוגגים את כל הענינים שנעשו ע"פ ההסכם שקראו לו שם בעלמא דשיקרא - "הסכם השלום", וגם משתדלים שכל אלו שמסביב יחגגו, ואת אלו שלא רוצים להיות בשמחה מזה - **מכריחים** אותם [עיי' שהם מקבלים כסף מהם, ותלויים המה ביחסם להם] שגם הם יחגגו,

בשעה שהמציאות היא כזו, שולוא דמסתפינא, ולולא זאת שעתה היא שעת חדותא, מוצאי שבת קדש בסעודתא דדוד מלכא משיחא - הנה, היו צריכים לגזור תענית על כל העולם כולו על ענין זה שקוראים לו "הסכם של שלום", ושהמציאות האמיתית היא שהוא לגמרי ההיפך מזה!

ולא מדובר פה על הענינים כפי שהם קשורים בענינים ש"למעלה מעשרה טפחים" - דברים רוחניים; אלא על המציאות כפי שהיא "למטה מעשרה טפחים" - **במעשה**, שהוא העיקר! וכדלקמן.

[. .] כאשר מפרשים הענין ד"שלום" כפשוטו, הפירוש הוא שישנם שני צדדים.

אמנם, לא מוכרח ששני הצדדים יהיו שווים אחד לשני, יתכן שהאחד יה' יותר חזק והשני יותר חלש, הן מבחינה איכותית והן מבחינה כמותית.

אבל איך שיהי', הרי כשעושים "שלום", העיקר הנכלל בזה הוא שאין זה שלום עבור צד אחד בלבד משני הצדדים - שהוא מקבל את כל היתרונות, אלא השלום צריך להיות גם עבור הצד השני - שגם הוא מקבל **משהו**, אלא שזה יכול להיות פחות מהצד הראשון כי

שהיו בבית ראשון²⁴, ובאופן נעלה יותר,

כיון שהגאולה באה "כהרף עין"²⁵, ויותר מהר – "וארו עם עני שמיא"²⁶,

ובפשטות – למטה מעשרה טפחים, ומתוך שמחה וטוב לבב.

(תרגום חפשי משיחת יום ב' דחג השבועות ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

(24) יומא כא, ב. ירושלמי תענית פ"ב ה"א. (26) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

(25) מכילתא ופרש"י בא יב, מא. מכילתא שם, מב.

היתה יולדת בצער תלד בריח

ונקתה ונזרעה זרע: אם היתה יולדת בצער תלד בריח, אם היתה יולדת שחורים יולדת לבנים (פרש"י פרשתנו ה, כח).

כאשר הקב"ה רואה שאצל יהודי נכנס בו רוח שטות¹ והוא מתנהג שלא כדבעי – אזי מצד **גודל אהבתו** לבני ישראל, הולך הקב"ה ונלחם בעצמו ("איש מלחמה"²) עם הדבר רע בכדי לבטל את הרע!

כמבואר בסעיף כ"ב באגה"ק המשל של "מלך גדול ונורא הרוחץ בכבודו ובעצמו צואת בנו יחידו מרוב אהבתו".

וסוף-סוף הקב"ה משיג זאת, ו"בודאי סופו לעשות תשובה כו' כי לא ידח ממנו נדח"³, ולא רק שמתבטל הענין בלתי רצוי, אלא אדרבה: נפעל עילוי – "ונקתה ונזרעה זרע", כפרש"י: "אם היתה יולדת בצער תלד בריח, אם היתה יולדת שחורים יולדת לבנים",

שבמקום שחרות (חושך) הגלות ("יולדת שחורים"), כדברי חז"ל⁴ "אחשורוש . . . שהושחרו פניהם של ישראל בימיו כשולי קדרה" – זה הופך להיות "יולדת לבנים"; ובמקום הצער של חבלי משיח (חבלי לידה, "יולדת בצער") – נהי' "יולדת בריח",

במכ"ש ממה שהי' עוד בגלות מצרים – שעוד בהיותם בגלות מצרים ובבית מצרי אזי "לכל בני ישראל הי' אור במושבותם"⁵, האור הלך יחד איתם (כמבואר במדחז"ל⁶), עאכו"כ בגלות זה האחרון, כשכבר "כלו כל הקיצין"⁷ ומסתובבים בגלות ואין מה לעשות (כיון ש"כלו כל הקיצין"...) .

עד שישנם המשכנעים את עצמם, שטוב להם בגלות וזהו המקום שלהם, רחמנא ליצלן.

יש לדעת – שלא יכול להיות טוב בגלות, כיון שמקומו האמיתי של בן הוא – סמוך על שולחן אביו, ועוד יותר – באופן שיש לו "סעודת שלמה בשעתו"⁸, וכפי שהי' עוד לפני⁹ (בגלות מצרים) – "ולכל בני ישראל הי' אור במושבותם", עאכו"כ עכשיו כשכבר "כלו כל הקיצין", שכל רגע נוסף לאחרי ש"כלו" שוה ליותר משעה לפני ש"כלו", כמובן בפשטות.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ נשא ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

(1) סוטה ג, א. וראה פרש"י פרשתנו ה, יב.

(5) בא י, כג.

(2) בשלח טו, ג.

(6) ראה תנחומא וארא יד (בסופו). בא ג. ועוד. וראה

(3) ע"פ ש"ב יד, יד. וראה הל' ת"ת לאדה"ז פ"ד

פרש"י שם, כב.

(7) סנהדרין צז, ב.

(8) משנה בבא מציעא רפ"ז.

(4) אסת"ר רפ"א. ועוד.

אחרי השיחה החלו לנגן את ניגוני רבותינו נשיאינו. **כ"ק אדמו"ר שליט"א הצטרף לשירה בעצמו בכל הניגונים, כשפניו רציניות ביותר, בצורה שאין לתאר כלל.**

ניגנו: "ג' תנועות" להבעש"ט, המגיד ממעזריטש ואדה"ז נ"ע (בניגון זה עודד כ"ק אדמו"ר שליט"א בחזקה לכל עבר); "א-לי אתה" לאדה"ז נ"ע; ה"קאפעליע" לאדמו"ר האמצעי נ"ע; "ימין ה' רוממה" לאדמו"ר הצמח-צדק נ"ע (בניגון זה עודד כ"ק אדמו"ר שליט"א את השירה); "לכתחילה אריבער" לאדמו"ר מהר"ש נ"ע (ניגון זה התחיל הרה"ח ר' שלמה קונין שי' וכ"ק אדמו"ר שליט"א חיך אליו. במשך שירת הניגון היו פני כ"ק אדמו"ר שליט"א רציניות יותר מבשאר הניגונים, והוא סימן בתנועות עזות בראשו לחזור על הבבא הידועה 10 פעמים); "ניגון הכנה" לאדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע; "הבינוני" לאדמו"ר מוהרי"צ נ"ע; ו"הוא אלקינו" לכ"ק אדמו"ר שליט"א.

לאחר-מכן פתח הרבי שליט"א באמירת השיחה השניה, שנמשכה כ-40 דקות. בסיומה החל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן את ניגון ההקפות לאביו זצ"ל.

לאחר-מכן אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א את השיחה השלישית, שנמשכה כ-10 דקות.

מספר פעמים, בין השיחות, סימן כ"ק אדמו"ר שליט"א לקהל לרדת מעל השולחנות וה"פירמידות" המאולתרות.

אחרי השיחה השלישית, טבל כ"ק אד"ש חתיכת חלה ג"פ במלח, טעם ממנה, ולגם מעט מים. לקראת ברהמ"ז, כבר היה ביהמ"ד מלא מפה אל פה; הלחץ היה עצום, והיה קשה מאוד לשמוע. הרבי שליט"א סימן בידו הק' להפסיק להדחק, והורה שכל או"א יעמוד במקומו לקראת ברכת-המזון ותפילת ערבית; והורה להמזכיר הריל"ג שי' שגבאי ביהכ"ס ישמרו על הסדר.

לאחר-מכן שאל הרבי שליט"א את המזכיר אם ישנם עשרה שנטלו ידיים. הלה ענה בחיוב, וכ"ק אדמו"ר שליט"א נטל את ידיו ל"מים אחרונים" וזימן על הכוס בעשרה.

הרבי שליט"א הגביה את קולו (בנוסף לקטעים בהם הוא נוהג כן תמיד) גם במלים "לעולם אל יחסרנו", והמשיך מיד בקול "הרחמן" וכו' .

ההתוועדות המיוחדת הסתיימה בשעה 10:15.

לאחר ההתוועדות התקיימה תפילת ערבית, כשכ"ק אד"ש עומד במקומו הרגיל על הבימה. אחרי התפילה חזר למקום בו בירך ברכת-המזון, והבדיל על הכוס. אחרי ההבדלה הריח כ"ק אדמו"ר שליט"א מנר ההבדלה שבצלחת היין, טבל את שתי אבעותיו (אצבעות הזרת) ביין, והעביר אותן מעל קצות עיניו הק' כשהוא אומר את הנוסח "מצות ה' ברה" וכו'.

בתחילה חשבו שכ"ק אדמו"ר שליט"א יחלק "כוס של ברכה" במקום ההבדלה, אך כ"ק אדמו"ר שליט"א סימן שהחלוקה תהיה למטה, במקום בו מתקיימות חלוקות הדולרים שבסיום התפילות. החלוקה החלה בשעה 10:30 לערך.

לכו"כ מהמקבלים חיך כ"ק אדמו"ר שליט"א חיך רחב, ולהרה"ח ר' גרשון בער יעקבסאהן שי' אף מזג פעם נוספת.

באמצע החלוקה עבר הרה"ח ר' שלמה קונין שי', ששר "ידן נצח". כ"ק אדמו"ר שליט"א עודד לעברו את השירה בחזקה, ומאז עודד את השירה בחזקה ולכל עבר, כמעט בכל ניגון. במיוחד כשעברו ילדים עודד לעברם כ"ק אדמו"ר שליט"א את השירה בחזקה.

כך התנהלה החלוקה בשמחה רבה, והמחזה היה מיוחד מאוד.

בסיום החלוקה התיישב כ"ק אד"ש לומר ברכה אחרונה, ולאחר-מכן נעמד לאמירת "זיתן לך".

המשך היומן בסוף עמוד 14

מה עושים בגלות!?

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. מבואר בחסידות¹ על-הפסוק² "והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה" – שמש רבינו הי' עניו במיוחד בפני הדור דעקבתא דמשיחא, בראותו את הנסיונות שהם יעברו!

– שהרי מה כבר תופס מקום הענין ד"דבר ה' אל משה פנים אל פנים"³ ושמיעת קול ה' ד"אנכי ה' אלקיך"⁴ – לגבי יהודי שמתהלך כאן ומתגולל ("וואלגערט זיך") בגלות בעקבתא דמשיחא, ועובר ענינים שאין הדעת סובלתן כלל; לא סתם אין הדעת סובלתן, אלא אין הדעת סובלתן כלל – שמחזיקים את בנו יחידו של הקב"ה כבר 1900 שנה בגלות, ובאיזו גלות – שבה בני ישראל הם עבדים לעבדים!...

אפילו כאשר נותנים ליהודי בגלות בני חיי ומזוני רויחי – במה זה נחשב לגבי "סעודת שלמה בשעתו" שמגיע לכל יהודי בכל יום, כפי שהתורה פוסקת⁵ בנוגע לפועלים מישראל ש"אפילו אם אתה עושה להם כסעודת שלמה בשעתו לא יצאת ידי חובתך עמהן" [ומכך מובן שמדברים אודות גשמיות הענינים כפשוטם], והדיק בזה: לא סתם "כסעודת שלמה", שאז עלולים לחשוב אשר הכוונה היא לזמן ששלמה הי' "הדיוט"⁶ והתגלגל, או אפי' לאחרי שחזר – ש(לדיעה אחת)⁶ לא חזר למלכותו כעין מלכות ראשונה⁷ – אלא "כסעודת שלמה בשעתו"⁸, היינו "בעת מלכותו" כאשר הי' במלכותו בכל ה"שטורעם", "וישב שלמה על כסא ה"⁹.

אלא שבנוגע לבעל-הבית בשר ודם, חל החיוב אמנם רק על מזונו של הפועל ולא על לבושו וביתו, משא"כ הקב"ה, כיון שמדובר על בני ישראל – מובן במכל-שכן וקל-וחומר מבעל-הבית בשר ודם – שעליו לתת להם את כל הענינים בתכלית השלימות ובתכלית העונג, והקב"ה אכן נותן לבני ישראל מזונות, לבושים, בתים, כרם, שדה ואשה כשרה [כל שלשת הענינים המדוברים לעיל]¹⁰.

ואעפ"כ רואים שהגלות נמשכת ("ציט זיך") למעלה מ-1900 שנה!

ואין פוצה פה ומצפצף!

ב. אמנם מפעם לפעם יוצאים בצעקה ושירה וקוראים פרק תהילים – אך במה נחשב הוא לגבי מה שבני ישראל מתגוללים ("דרייען זיך") יותר מ-1900 שנה בגלות, הם ובניהם

ובנותיהם, "בעריו ובזקניו ובבניו ובבנותיו"¹¹ – כל עם ישראל, יחד עם שכינתא בגלות¹², עם מלאכי השרת וכו', וכתוצאה מכך נמצאים בגלות בני ישראל שבמשך כל הדורות הקודמים – כי מובן ופשוט שאבא, סבא או אבי זקנו, אפילו אם נמצא במקום הכי טוב, לא יערב לו ("קען אים ניט איינגיין") כאשר רואה את בנו – יהודי, עאכו"כ בן יחיד – נמצא במצב של גלות כבר כמעט 2000 שנה!

וא"כ, במה נחשב כל מה שעשו עד עכשיו?!

ובפרט שכבר "כלו כל הקיצין"¹³ – ואם-כן, מה עושים בגלות?! הרי זה דבר מופרך לגמרי!

אמנם מקבלים זאת בקבלת עול, וכדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹⁴: "לא מרצונו גלינו מארץ ישראל ולא בכחותינו אנו נשוב כו' אבינו מלכנו ית' הגלנו כו'" – אבל נשאלת השאלה: כיצד יכול לערוך ליהודי ("זוי קען איינגיין") הבני חיי ומזוני רויחי בפשטות וברוחניות – כשנמצאים בגלות, ו"אותותינו לא ראינו גו' ולא אתנו יודע עד מה"¹⁵, ו"גלינו מארצנו ונתרחקנו מעל אדמתנו ואין אנו יכולים לעלות ולראות ולהשתחות לפניך כו' בבית הגדול והקדוש כו'" (כפי שאומרים בתפלת מוסף¹⁶); הרי נמצאים במקום מסויים (בגלות), ולא בד' אמות של קדש הקדשים – וכיצד יערבו לו כל הענינים?!

ויתירה מזו: בתפלת מוסף דיו"ט אומרים: "אין אנו יכולים לעלות ולראות ולהשתחות לפניך כו'", ומסבירים – "מפני היד שנשתלחה במקדשך", כפי שהתפללו היום בתפלת מוסף לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה

[שהרי בשעת התפלה צריכה להיות הכוונה ד"דע לפני מי אתה עומד"¹⁷, עד שבכמה בתי נסיות זה כתוב על "עמוד התפלה", ובמקומות שלא הרי זה בגלל שלא זקוקים לכתוב זאת כי זו הכוונה הפשוטה, הכללית והעיקרית בעבודת התפלה בכלל (לאו דוקא בביהכ"ס), וללא כוונה זו התפלה אינה תפלה¹⁸; בנוגע לכוונה הפרטית שבתפלה – פירוש המלות – ישנם חילוקים בין הפסוק הראשון דקריאת שמע¹⁹ והברכה הראשונה דשמו"ע²⁰ לגבי שאר התפלות, ובכלל בזמן הזה בין כך לא מכוונים את פירוש המלות בשלימות²¹; אבל בנוגע לכוונה הכללית של "דע לפני מי אתה עומד" – הרי היא לעיכובא בכל התפלות]²²

- וא"כ, נשאלת השאלה: כיצד יכול השו"ע²³ לתבוע מיהודי לעבוד את עבודתו בשמחה ובטוב לבב, בה בשעה שאומר בתפלתו "אין אנו יכולים גו' מפני היד שנשתלחה במקדשך"?!?

ג. ויה"ר שלא יצטרכו לדבר עוד על ענינים אלו, כי מיד כשיתחילו לדבר – יראו ליהודי, שהנה נמצא קדש הקדשים והארון עם שני לוחות הברית, היות ויחזרו כל החמשה דברים

(18) בכ"ז – ראה חידושי הגר"ח לרמב"ם הל' תפלה פ"ד הט"ו. לקו"ש חכ"ב ע' 117-118 ובהע' 36 שם. סה"ש תשמ"ו ח"ב ע' 937 ואילך.
 (19) רמב"ם הל' ק"ש רפ"ב.
 (20) שם הל' תפלה רפ"י.
 (21) שו"ע אדה"ז או"ח הל' ק"ש סצ"ג ס"ג. סצ"ח ס"ב. סו"ס צט.
 (22) ראה רמב"ם שם הט"ו. מקומות שבהע' 19.
 (23) רמב"ם הל' לולב בסופן, תניא רפ"א

(1) ראה סה"מ עטר"ת ע' תסד. סה"מ קונטרסים ח"א נג, ב. סה"מ תרפ"ד ס"ע ב ואילך. תש"ב ע' 13.
 (2) בהעלותך יב, ג.
 (3) תשא לג, יא.
 (4) יתרו כ, ב. ואתחנן ה, ו.
 (5) משנה ב"מ רפ"ז.
 (6) גיטין סח, סע"ב. מגילה יא, ריש ע"ב. סנהדרין כ, סע"ב.
 (7) פרש"י והגהות מהרש"ל גיטין שם.
 (8) ראה גם ב"מ שם (בגמ') פו, ב: למימרא דסענדתא דמ"מ כו".
 (9) דה"א כט, כג.
 (10) שיחת אור לערב חה"ש – סה"ש תשמ"ז ח"ג ע' 682 ואילך. וראה שם ע' 727 ואילך.